

עצמות של דזולונג

באי יפה, באוקיאנוס הדרומי, שם איפה שהעצים קשורים ביניהם בשרשראות סחלבים, והלילות חמים כמו ימים, חיה פעם משפחה של שבע אחיות. הוריהן מתו מזמן ואחים לא היו להן, כך שהאחות הבכורה ניהלה את המשפחה והיתר עשו הכל לפי הנחיותיה. אחת האחיות ניקתה את הבית, שניה הביאה מים מהמעין שביער, שלישית בישלה את ארוחותיהן, והצעירה שביניהן עבדה הכי קשה, כי היה עליה לשמור על האש ולהביא תמיד מספיק זרדים מהיער, כדי שהאש לא תכבה. זו הייתה עבודה קשה ומעייפת, וכאשר הנערה אספה זרדים שיספיקו עד למחרת וסידרה אותם בפינת הבית, לעתים נשכבה תחת עץ גדול ונרדמה. אבל יום אחד, כאשר הלכה וסחבה על גבה חבילת עץ, עברה ליד נחל שזרם בקרבת בקתתן. הנחל נראה כל כך קריר ומזמין שהיא החליטה להתרחץ בו, במקום לנום, כהרגלה.

מהר היא שמה את חבילת הזרדים במקומה, הוסיפה כמה מהם אל האש, רצה אל הנחל וקפצה לתוכו. היא נהנתה לשחות בתוך המים הקרירים בין עצים צפופים עד שכמעט ולא ניתן היה לראות שמש דרך ענפיהם. אחרי כמה רגעים היא הביטה סביב וראתה פתאום דג קטן שנראה כאילו עשוי מקשת בענן, כי הצבעים שלו היו כה מגוונים ומבריקים.

הייתי מאוד רוצה אותו כחיית מחמד שלי." חשבה הנערה והיא הושיטה את ידע ותפסה את הדג. היא רצה איתו לאורך השביל עד למקום בו סלעים אחדים יצרו כעין בריכה. שם היא שמה את הדג שקראה לו דזולונג-דזולונג, והבטיחה לחזור מהר ולהביא לו קצת אוכל.

כאשר הגיעה הביתה הארוחה הייתה כבר מוכנה והאחות הגדולה נתנה לכל אחת מהן את המנה שלה בקערות עץ. אלא שהצעירה לא גמרה את המנה שלה, וכשהאחות לא ראו רצה מהר אל היער, לבריכה בה שט הדג

שלה.

ראה! לא שכחתי אותך" קראה והתחילה"
לשפוך את גרגירי האורז אחד-אחד לתוך
המים, והדג חטף אותם בתאוה, כי עוד לא
הזדמן לו מזון טעים כל כך.

זה מספיק להיום" אמרה בסוף "אבל אחזור"
אליך גם מחר" והיא נפרדה ממנו וחזרה
הביתה.

הנערה לא סיפרה לאחיותיה על הדג שלה,
אבל כל יום שמרה עבורו את מחצית מנת
האורז שלה, האכילה אותו ולפעמים שרה לו
שירים, אותם חיברה בעצמה. לעתים קרובות
הייתה רעבה, אך האחיות לא שמו לב לכך,
והיא בעצמה לא דאגה, כי ראתה איך הדג
נהנה מהאוכל. והדג גדל והשמין, אבל הנערה
נעשתה רזה וחלשה, וכל יום היה לה קשה
יותר לסחוב את עצי ההסקה, כך שהאחיות
הרגישו כי משהו לא טוב מתרחש.

הן התייעצו ביניהן ובסוף אחת מהן הלכה
אחרי אחותה הצעירה אל הבריכה, בה חי
דזולונג, וראתה שהיא נותנת לו מחצית ממנת

ארוחת הבוקר שלה. כאשר חזרה הביתה
סיפרה לאחיותיה מה ראתה, וציינה שהדג
הוא גדול ושמן ואפשר לעשות ממנו ארוחה
טובה. כעבור יום הן תפסו את הדג ובישלו
אותו, כאשר אחותן הצעירה הייתה עוד ביער
ולא ידעה על כך.

למחרת בבוקר הצעירה הלכה כרגיל לבריכה
ושרה את השיר שלה, אך דזולונג לא הופיע.
שלוש פעמים היא שרה, ואז כרעה ברך
והביטה לתוך המים, אבל העצים הטילו צל
כזה שלא יכלה לראות כלום.

דזולונג לא יכול היה למות, כי אז גופו היה
צף על פני המים" חשבה. היא קמה על רגליה
והתחילה לחזור הביתה, אך הרגישה עייפות
רבה.

מה קורה לי?" חשבה, אך איכשהו הגיעה"
הביתה, זרקה את עצמה על משכבה ונרדמה
חזק, עד

שבמשך ימים אחדים לא ניתן היה להעיר
אותה. אך בוקר אחד העירה אותה קריאת
תרנגול. הוא קרא כה חזק שלא יכלה לישון

יותר. נדמה היה לה שהיא מבינה את מה שהוא אומר. והוא סיפר לה שדזלונג מת, שהוא נתפס ונאכל על ידי אחיותיה ושעצמותיו קבורות תחת אש המטבח. היא קמה בשקט, הרימה את האבן הגדולה עליה בערה האש, הוציאה את העצמות והביאה אותן לבריכה שביער. שם היא חפרה בור, קברה אותן מחדש ותוך כדי כך היא שרה שיר חדש. בשיר ביקשה מהעצמות לגדול ולצמוח כמו עץ, עץ גבוה שיגיע כמעט עד השמיים, כך שעליו יפלו מעבר לים, לאי אחר, ושם יאסוף אותם מלך האי. מאחר שלא היה לה כבר דזלונג כדי להאכיל אותו, היא הבריאה ויכלה להמשיך בעבודתה והאחיות לא דאגו לה יותר. אך הן לא ידעו שכאשר היא יוצאת ליער כדי לאסוף זרדים, תמיד היא מבקרת את העץ, שצמח גבוה יותר ויותר, ונעשה יפה מיום ליום. עוד לא ראו ביער עץ יפה וגבוה כזה. הגזע שלו היה מברזל, עליו ממשי, פרחים מזהב ופרי מיהלומים. ויום אחד רוח קלה הורידה את

אחד מעליו, הביאה אותו מעבר לים, ושמה לרגלי אחד מאנשי המלך. איזה עלה נהדר! עוד לא ראיתי דומה לו. עלי" להביא אותו למלך" אמר האיש. כשהמלך ראה את העלה נשבע שלא ינוח עד שלא ימצא את העץ, ממנו נפל העלה, גם אם יבלה את כל ימי חייו בחיפוש אחרי העץ על האיים שמסביב. למזלו הוא התחיל את החיפוש על האי הקרוב ביותר ושם, ביער, ראה פתאום עץ הברזל, שענפיו מכוסים בעלים זהים לזה שבידו. אבל איזה עץ זה, ואיך הגיע לכאן?" שאל את" מלוויו. איש לא יכול היה לענות לו, אך כאשר רצו לצאת מהיער פגשו ילד קטן. המלך עצר ושאל האם חי מישהו בסביבה. שבע אחיות חיות כאן" אמר הילד, והצביע" בכוון מערב. אז לך ותביא אותן הנה, אני אמתין להן כאן" אמר המלך. הילד רץ וסיפר לאחיות שהגיע מלך גדול מקושט ביהלומים, והוא רוצה

לראות אותן.

ששת האחיות הגדולות מופתעות מאוד הלכו מיד אחרי הילד, אבל לצעירה, שהייתה עסוקה באותו הזמן, ולא היה עניין באנשים זרים, והיא נשארה בבית והמשיכה בעבודתה.

המלך בירך את הבחורות וחקר אותן על העץ, אך הן לא יכלו לספר לו כלום, כי מעולם לא ראו את העץ ולא ידעו עליו.

ואם אנחנו, שחיות קרוב לכאן, לא יודעות, תוכל להיות בטוח שאיש לא יוכל לספר לך עליו" ענתה הבכורה, שכעסה קצת על כך שהטרידו אותן.

אבל הילד סיפר על שבע אחיות" אמר המלך" "ואתן רק שש."

או, הצעירה שבנינו נשארה בבית, אבל היא" ישנה רוב הזמן ורק יודעת לאסוף זרדים ביער" ענו.

זה יתכן" אמר המלך "אבל אולי יש לה" חלומות יפים. בכל אופן אני רוצה לשמוע גם אותה" ושלח את אחד ממלוויו שילך אחרי

הילד הקטן אל בקתת הבחורות.

כעבור רגע חזר האיש עם הנערה שהלכה אחריו. וברגע שרק התקרבה, העץ השתחוה לה עד לאדמה, והיא הושיטה יד, הורידה עלים אחדים ונתנה אותם למלך.

נערה שיכולה לעשות דברים מופלאים כאלה," ראויה להיות מלכה" אמר הוא, ובקרוב נשא אותה לאישה והוביל לאי שלו, ושם הם חיו באושר עד סוף ימיהם.